

ת"פ 43892/06/21 - מדינת ישראל נגד שגיא אקוע, יואב אקוע

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 43892-06-21 מדינת ישראל נ' אקוע ואח'

בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים 1. שגיא אקוע
2. יואב אקוע

החלטה (הנאשם 2)

1. לפני בקשת הנאשם 2 לקבוע, כי אין לחייבו להשיב לאשמה.

א. הרקע לבקשה:

2. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של **חבלה חמורה בצוואר**, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז 1977, יחד עם סעיף 29(א) לחוק.

3. בתמצית ייאמר, כי לפי כתב האישום, ביום 05.04.20, פגש הנאשם 2 את המתלונן כשהוא יושב על ספסל סמוך לביתו ובין השניים התפתח דין ודברים. בהמשך לאותן נסיבות, תקפו הנאשמים את המתלונן, בכך שבעטו בו והמשיכו בעשותם כאמור אף לאחר שנפל ארצה והיה שרוע על הקרקע. עוד נטען, כי בהמשך נטל הנאשם 1 פטיש והכה באמצעותו את המתלונן בפניו. כתוצאה מהאמור, נטען כי נגרם למתלונן נזק גוף בדמות שבר באפו ושבר בארובת עין שמאל.

4. בתום פרשת התביעה, טען הסניגור טענת "אין להשיב לאשמה" בעניינו של הנאשם 2, לפי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ").

ב. טענות הצדדים:

5. הסניגור טען, כי מסכת הראיות שהציגה המאשימה אינה עולה כדי הרף הנדרש בכדי לחייב את הנאשם 2 להשיב לאשמה. נטען, כי גם אם בית המשפט יתן משקל מלא לראיות התביעה, מבלי להידרש לשאלת מהימנות, הרי לא יהיה בהן די בכדי להרים ולו רף ראיתי לכאורי כנגד הנאשם 2. בקצרה אציין, כי כחלק מטיעוני ההגנה בעניין זה הוזכר, כי המשטרה כלל לא התייחסה אל הנאשם 2 כחשוד, עת גבתה ממנו שתי הודעות ראשונות כעד, ורק בחלוף

כ 9 חודשים הוא נחקר באזהרה, כן צוינה העובדה שהמאשימה ויתרה על עדותו של המתלונן. בנוסף, התייחס הסניגור לעדותם של שני עדי הראייה - העדה מלי סופר שהעידה על תוקף אחד בלבד והמודיע שהתייחס לשני בחורים, ולעניין זה נטען כי ביטוי זה בו השתמש המודיע אינו תואם את גילו של הנאשם 2. כן, נטען כי המודיע מדווח שהתוקפים ברחו מהמקום, עובדה שאינה מתיישבת - לטענת ההגנה - עם נוכחותו של הנאשם 2 בזירה בעת שהגיעה המשטרה למקום. בהקשר זה נטען, כי התנהלותו של הנאשם 2, לאחר האירוע, כפי שהיא נלמדת מסרטוני מצלמות הגוף של השוטרים ומדו"חות הפעולה שערכו, אינה מתיישבת עם התנהלות מצופה מתוקף שנטל חלק באירוע תקיפה. עוד נטען לסתירות בין עדויות עדי הראייה, ובתוך העדויות עצמן, וכן לקיומם של מחדלי חקירה.

6. בתגובה, טענה ב"כ המאשימה, כי די בראיות שהוגשו במסגרת פרשת התביעה בכדי לעמוד ברף ראייתי, שיש בו בכדי לחייב את הנאשם 2 להשיב לאשמה, וזאת בהתאם להוראות סעיף 158 לחסד"פ והפסיקה הרלוונטית. בעניין זה נטען, כי בחינת משקלן של ראיות המאשימה אינו רלוונטי בשלב הדיוני בו אנו מצויים, בית המשפט אף אינו שוקל שיקולי מהימנות ודי בקיומן של ראיות דלות, בכדי לדחות טענת "אין להשיב לאשמה". לעניין קיומן של ראיות לכאורה, הפנתה ב"כ המאשימה לעדויות עדי הראייה, לדבריו של המתלונן כפי שנאמרו לשוטרים שהעידו בבית המשפט, לעובדה שהנאשם 2 קושר עצמו לאירוע ועפ"י גרסתו נכח באירוע לכל אורכו, לדברים שמסר הנאשם 2 לשוטרים שהגיעו למקום, לסתירות העולות לכאורה בהודעות הנאשמים וכן בין גרסתו של אחד לאחר. כן, טענה המאשימה, כי ככל שיש בפי ההגנה טענות לעניין מחדלי חקירה, המועד להעלות אותן הוא במסגרת הסיכומים בתום ההליך ולא בשלב זה של ההליך.

ג. דין והכרעה:

7. סעיף 158 לחסד"פ שכותרתו "זיכוי בשל העדר הוכחה לכאורה" קובע כדלהלן:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם- בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה."

8. על מנת שתתקבל טענת "אין להשיב לאשמה" ויזכה הנאשם עם תום פרשת התביעה, על בית המשפט להיווכח שאין בחומר הראיות שהונח בפניו, ולו הוכחה לכאורה לאשמה המיוחסת לנאשם בכתב האישום, כך שאף אם יינתן לראיות התביעה מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי-לא יהא בהן לבסס את הרשעת הנאשם.

9. ראו לעניין זה, למשל, ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כחלון (לב(1), עמ' 179 - 180) (להלן - "עניין כחלון"):

"בית-המשפט לא יטה אوازن קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אחר, אלא כדברי בית-

המשפט העליון ב-ע"פ 28/49, [1]. הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם."

10. בשלב זה, בית המשפט אינו בודק ובוחן בדקדוק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מאלה שהוזכרו באישום, אלא די בראיות בסיסיות - ולו דלות - לגבי היסודות המרכזיים של האישום ודי במערכת ראיות ראשונית (יעקב קדמי, על סדר הדין בפלילים (חלק שני, א' תשס"ט-2009), עמ' 1445-1447 (להלן: "קדמי"); ת"פ (י-ם) 48790-07-16 מדינת ישראל נ' יצחק בריל (16/1/19), ס' 17).

11. כמו כן, "בשלב זה, משקלן של הראיות אינו רלבנטי והן אינן מאבדות מערכן הלכאורי, גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה קיימות ראיות המחלישות או אף סותרות את אותן ראיות. בעניין זה יצוין, כי הטענה נבחנת, בהנחה שראיות שבאו לחובת הנאשם ואפילו מדובר ב"חלקים" או ב"שברים" של עדות או בראיות העומדות בסתירה לראיות אחרות, תזכנה במלוא האמון ולמשקל הראייתי. באשר למהימנות, בית המשפט רשאי להביע דעתו בעניין זה רק בנסיבות שבהן "שום בית משפט סביר" לא יכול היה לראות בהן בסיס

להרשעה" (ת"פ (י-ם) 42751-01-13 מדינת ישראל נ' זכריא סיאם (19/10/14), ס' 8; וכן קדמי, עמ' 1450 - 1451).

מן הכלל אל הפרט:

12. לאחר ששמעתי את פרשת התביעה ועיינתי בחומר הראיות שהונח בפני, אני מוצאת כי בשלב זה, עמדה התביעה במבחנים הנזכרים בפסיקה ובנטל הראשוני המוטל עליה, באופן המוביל למסקנה שיש לחייב את הנאשם 2 להשיב לאשמה.

13. מסקנתי זו מושתתת בעיקר (אך לא רק), על "חזקת הנוכחות בזירת עבירה" שפותחה בפסיקה, שהינה חזקה עובדתית לפיה נוכחותו של אדם בזירת עבירה מקימה לחובתו ראיית נסיבתית כבדת משקל, וכי אין אדם מזמין משקיפים לזירת העבירה, אלא אם הלה שותפו. ביחס לכך, ר' ע"פ 319/88 אלמליח נ' מדינת ישראל, פ"ד מג (1) 693; ע"פ 6202/95 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(5) 685; ע"פ 3006/96 ג'ו בן פרנסיסקו מטיאס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 08.09.1997). יובהר מיד, כי כמובן שבית המשפט ער לכך שעצם השאלה האם הנאשם 1 ביצע עבירה פלילית, אם לאו, טרם הוכרעה, שהרי גם לעניין זה הוצגו ראיות לכאורה בלבד, לכן גם השאלה האם הנאשם 2 היה בגדר "משקיף" או "מעורב" בביצוע עבירה, תלויה - בין היתר - בתשובה לשאלה הראשונה.

14. זאת ועוד, וודאי שלא נעלמה מעיני בית המשפט העובדה שבשלב דיוני זה, ניתוח הראיות הינו על בסיס לכאורי, והדבר נכון הן לעניינו של הנאשם 1 והן לעניין הנאשם 2. אולם, גם במישור של ראיות לכאורה, ניתן ללמוד על מעורבותו של הנאשם 1 באירוע אלים עם המתלונן (אירוע שפרטיו ונסיבותיו טרם התבררו עד תום) ועוד ניתן ללמוד

על נוכחותו של הנאשם 2 במהלך התרחשות אותו אירוע.

15. כך, בסרטוני מצלמות הגוף של השוטרים שהגיעו למקום (ת/29), נצפה הנאשם 2 בזירה, ואף מתועד כאשר הוא מוסר את גרסתו לרקע לאירוע (איום של המתלון כלפי בנו) וכן מתאר כיצד **"הבן הוציא ממנו את הפטיש, דפק בו"** (קובץ מדיה המסתיים בספרות 0292, מונה 1:37). הנאשם 2 אף ידע לומר לשוטרים אודות הימצאו של הפטיש בתוך פח האשפה שהיה בזירה.

16. גם בהודעתו של הנאשם 2 מיום 05.04.20 (ת/1), הלה מסר גרסה כעד לאירוע, תיאר את התפתחותו, מתחילתו ועד סופו, ובכך קשר עצמו, לכאורה, לאירוע.

17. בנוסף, בהודעת הנאשם 1 מיום 05.04.20 (ת/4), מסר הוא את גרסתו לאירוע האלים בינו לבין המתלון ותיאר את נוכחותו של אביו במקום במהלכו (ר' ש' 13 - 1, ובהמשך ש' 44 - 45 הנאשם 1 מציין בתשובה לשאלה "איפה אבא שלך היה בזמן הזה?", בתשובה: **"לידו"** (במובן ליד המתלון).

18. נוכחות הנאשם 2 באירוע נלמדת, לכאורה, גם מדו"ח פעולה שערך השוטר גבריאל זאנו אשר הגיע לזירה, המתאר כיצד פנה אליו הנאשם 2, וסיפר לו על החלק שלו באירוע ועל חלקו של בנו (ת/22), ובאופן דומה עולים הדברים גם מדו"ח הפעולה שערך השוטר רחל אבטה (ת/28).

19. לאלו יש להוסיף את עדותו של השוטר קונפורטי, גובה הודעת המתלון. יובהר, כי בית המשפט ער לעובדה שהמאשימה ויתרה על עדות המתלון, וכן שמע את טענות ההגנה כי בנסיבות אלו כל שנמסר על תוכן הודעת המתלון הינו בגדר עדות מפי השמועה. ואולם, בשלב זה בית המשפט אינו נדרש כלל לניתוח טענות אלו. בבחינה לכאורית של הראיות, די לנו אם נתייחס לעדותו של השוטר קונפורטי, כראיה לעצם אמירת הדברים ע"י המתלון. בהקשר זה, העיד השוטר קונפורטי, כי המתלון מסר לו שמי שתקפו אותו היו שכנים מהם הורחק יום קודם, אב ובנו (עמ' 29 לפרוטוקול).

20. נוכחותו של אדם שני בזירה עולה, לכאורה, גם משיחת המודיע עם מוקד 100, המתאר שני אנשים ש"פיצצו פה אדם למוות, כאילו עם פטיש בראש" (ת/18), מהודעתו ומעדויות בבית המשפט.

21. ואמנם, בית המשפט ער לסתירות שעלו מתוך העדויות מטעם המאשימה, וכן לטענות ההגנה בדבר קיומם של מחדלי חקירה. אולם, אין זהו השלב הדיני שעל בית המשפט להידרש לכל אלו. בשלב זה של הדיון בית המשפט אינו בוחן את משקלן של הראיות ואת מהימנותם של העדים שהביאו ראיות אלו. ודוק, בשלב הדיני הנוכחי אין נפקא מינה אם המסקנה לפיה הנאשם 2 ביצע את המיוחס לו היא המסקנה היחידה שיכולה להתקבל מהראיות, אם לאו. התרחישים החלופיים מקומם להתברר במסגרת פרשת ההגנה. ראו לעניין זה דברי בית המשפט העליון בעניין כחלון, לפיהם:

"אם בשלב הדיוני של תום פרשת-התביעה עולות מן החומר שתי קבוצות של ראיות, אחת המתפרשת לטובתו של הנאשם והשניה לחובתו, הרי אין בית-המשפט שוקל עם תום פרשת-תביעה את שתי הקבוצות של העדויות ומעריך את מידת מהימנותן זו מול זו, אלא רק בוחן ובודק אם אכן קיימות ראיות לכאורה להוכחתו של האישום. הוזה אומר, אם יש בכל החומר שהובא בפני בית-המשפט ראיות לכאורה לביסוסו של האישום, אין הללו מאבדות ממשמעותן בתור שכאלה, בשלב הדיוני שעליו מדובר, בשל כך בלבד כי קיימת חלופה אפשרית העולה מתוך אותו החומר (למשל מהודעתו של הנאשם בפני המשטרה שהוגשה על-ידי התביעה), הסותרת את הראיות לכאורה שהוגשו על-ידי התביעה".

22. בדומה, טענת הנאשם 2 למחדלי חקירה, עשויה לאחר בחינת מכלול הראיות להביא לזיכוי, ככל שיימצא שעסקין במקרה שהמחדלים בחקירת המשטרה הם כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו, אך אין בה בכדי למנוע חיובו של הנאשם 2 מלהשיב לאשמה.

23. הנה כי כן, נוכחותו של הנאשם 2 בזירה בעת האירוע, כפי שהיא עולה מראיות המאשימה, מהווה ראיה לכאורית, נסיבתית אך משמעותית, לחובתו. לכך, מצטרפות גם סתירות, העולות לכאורה, הן בתוך גרסת הנאשם 2 עצמו (בפרט באשר לשימוש בפטיש ע"י בנו - בהשוואה בין דבריו בזירה לדבריו בהודעתו במשטרה (ת/1)), והן בין גרסתו של הנאשם 2 לגרסת הנאשם 1).

24. לא מן הנמנע כי לכל אלו ימצא הסבר המניח את הדעת בפי הנאשם 2, או למצער כזה המעורר ספק, אולם די בצבר הראיות הלכאוריות שפורטו לעיל, בכדי לחייבו להשיב לאשמה ולמסור את אותו הסבר במסגרת פרשת ההגנה, וכך אני מורה.

ד. סוף דבר:

25. אשר על כן ולאור כלל נימוקיי המפורטים לעיל, אני דוחה את טענת הנאשם 2 כי אין לחייבו להשיב לאשמה.

26. פרשת ההגנה, בעניינם של שני הנאשמים, תישמע בדיון הקבוע ליום 14.02.23.

המזכירות תודיע לצדדים.

**ניתנה היום, כ"א שבט תשפ"ג, 12 פברואר 2023,
בהעדר הצדדים.**